

[Hagen Hagensen.]

fæller har gjort, og som så i øvrigt som alle andre i vor gruppe bøjer sig for den nødvendighedens lov, det er, én gang at være med til at gøre det, som nu skal gøres.

Den indflydelse, som vi har fået på dette forslag, kan måske betragtes som værende af en forholdsvis beskeden karakter af nogle. Vi synes, det er væsentligt, at der er opnået det, at man simpelt hen har fået igennem, at man ikke her går hen og gør noget, der skal være varigt, men søger at få så meget som muligt af de byrder, der med disse afgifter pålægges befolkningen, gjort til, at de ikke skal vare en dag længere, end det er nødvendigt. Vi vil øve den indflydelse, vi kan, ud fra en virkelighedsnær bedømmelse af forholdene i hverdagen og hver dags forhold for at søge at få gennemført det. Det er måske det, der er forskellen mellem os, der vil tage os hverdagens gerning på, og dem, der blot taler om at gøre det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Knud Jespersen spurgte, hvem er vi, eller hvem er de, der har levet over evne i de senere år. Dertil kan jeg kun svare hr. Knud Jespersen: bl. a. os to, hr. Knud Jespersen, plus mange andre i dette ting og udenfor.

Hr. Wamberg gik jo helt op i skyerne i de demagogiske farver om røde og sorte, og det er selvfølgelig det, som jeg ved en tidligere lejlighed har sagt kan stille befolkningen i to båse. I stedet for skulle man prøve på at være med til at løse de forhåndenværende problemer op og være med til at opstille en politik, som ikke tilgodeser en enkelt del af befolkningen, men tager hensyn til det brede udsnit af befolkningen. Vi ønsker så sandelig også frihed og ansvar for det enkelte menneske, men vi ønsker i modsætning til det, hr. Wamberg fremførte, også en menneskelig forbundenhed, en medmenneskelig forbundenhed over for de svage i dette samfund.

Hr. Anders Andersen ville spare 3 mia kr., hvor vi sparer 2 mia kr., og så var problemet løst. Jeg kan bare ikke se, hvad det hjælper, at vi i 1977 sparer en milliard kroner ekstra. Det er den øjeblikkelige situation, vi med disse forslag, der er for i dag, skal tage stilling til. Når man så ønskede en lavere indkomstsstigning, som det også blev udtrykt, så må jeg nok sige, at jeg kan da

også huske hr. Poul Hartlings regeringstid, da man prøvede de almindelige kunstgreb over for dyrtidsportionerne, men hvor man allerede i starten rystede på hånden og ikke turde gennemføre dem. Nu mener man, andre skal gennemføre det, man ikke dengang turde gennemføre. Det er slag i luften.

Hr. Glistrup og hr. Voigt prøver jo hele tiden at stille familien op med fire. Det vil jo gå gruelig galt for vores familie, hvor der er syv i alt fald, hvis man skulle bruge det regnestykke, som man stiller op. Det forkerte i regnestykket er sådan set, at man ikke piller børnene, ca. 1 million, ud før, så får man 4 mill., så får man 1.125 kr. pr. person efter det, hr. Glistrup udregnede, og det vil sige for to voksne personer. Hvis jeg ser bort fra de almindelige kollektive foreninger, som kan være i dette land, er det dog trods alt det almindelige, så kan det da i alt fald højst blive 2.500 kr. pr. familie, og meningen med disse afgifter er så sandelig også, at forbruget må nedsættes. Det er da det, vi satser på.

Og den kære knallert, som stort set, tør jeg godt sige her, bruges til legetøj mangfoldige steder, men jeg indrømmer, at mangfoldige også bruger den til transport til deres arbejdsplads. Lad os nu se på det reelle tal. Når vi tager såvel arbejdsdage som benzindgift plus den afgift, vi har lagt på, så vil det højst kunne berøre dem med 1 kr. pr. dag. Ja vel, det er en ekstra udgift, men den er vel til at bære. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at hæve sig så højt op i skyerne, som hr. Voigt gør på dette område med hensyn til den merudgift, der kan blive på knallerterne.

Jeg forstår jo godt, at hr. Voigt trækker sig tilbage med hensyn til at diskutere hyrevognene. Det glæder mig, at hr. Voigt på dette område har erkendt, at vel var han i sin tid bannerfører dér, men kom ynkeligt til kort, da det skulle igennem her i salen.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg må sige, jeg er aldeles uforbavset over dette svar, som ikke var noget svar, hr. Arne Bjerregaard gav, idet hr. Arne Bjerregaard opfattede mine bemærkninger om at leve over evne som personlig kritik. Jeg har ingen anelse om, hvordan hr. Arne Bjerregaard lever. Jeg har for øvrigt heller ikke